

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tehermentesített tengely**

1. Titkolt pillantások íve

Homály Bálint

A szomszédos pad acélvázán átütött a fém hideg súrlódása. János-g534 nem nézett közvetlenül a tizenkettes számú hely felé, mégis pontosan érzékelte az idős asszony szaggatott lélegzetvételét. A lány hirtelen küzdelme a wattmérővel kiszívta a maradék levegőt is a szektorból, de János lendkereke egyetlen ütemnyi szünet nélkül forgott tovább, hogy a háttérben észrevétlenül átvegyen valamennyit a szomszédos sorra nehezedő hálózati nyomásból.

Az őrszem-3 félelmében a gépterem fal melletti árnyékába húzódott; a túlterhelést jelző lámpa szaggatott vöröse fagyos, szikrázó visszfényt vetett a páncéljára. A kolónia szigorú rendjében a szektorok közötti áthidalás és szolidaritás súlyos bűnnek számított. János mégis egy finom, kimért mozdulattal, a hajtólánc éles csikordulásának fedezékében közelebb igazította a lábfejét a választóvonalhoz, némán felajánlva saját dinamójának rejtett tartalékait.

A nagymama azonnal észrevette a mozdulatot. Szikár arcára rögvest kiült a szabályok szülte merevség. Egyetlen éles, elutasító fejmozdulattal parancsolta vissza a férfit a saját sávjába, hiszen a legkisebb vétségért is teljes adagmegvonás járt.

Mégis, ahogy a lámpák villódzása egy pillanatra sötétbe borította a gépsort, az idős asszony tekintetében meglendült valami rég eltemetett melegség. A szigorú visszautasítás mögött ott rejtőzött az elfojtott hála néma szikrája, amely a kolónia vaskos szabályai között többet ért minden elfeledett mesénél.

2. A tehermentesített tengely

Dorothea

A pedálok fémes csikorgása mögött Alinda tüdeje szinte lángolt. Átvállalta a nagymama terhét, s az ízületei ropogva tiltakoztak a duplájára nőtt ellenállás ellen, de nem bírta volna nézni, ahogy az öregasszony elbukik az őrszem fagyos értékelése során. A szomszédos tizenhármass padról János-g534 szótlánul figyelte a lány megfeszülő hátát. A fiú nem szólt egy szót sem – a felesleges beszéd energiapazarlás volt, amit a kolónia szigorúan büntetett –, de lassan, kimérten fokozta a saját fordulatszámát. A közös

elosztóvezeték halkán felzúgott, ahogy János extra wattokat táplált be a hálózatba, észrevétlenül tehermentesítve Alindáékat.

A nagymama résnyire nyitott szemmel nézte a szomszéd padon ülő fiú mozdulatait. Nem a megszokott félelem ült az ráncos arcán, hanem valami régen feledett, eltemetett melegség.

– Ez az – suttogta alig hallhatóan, miközben a szája szinte alig mozgott. – Nem a gépek ritmusa, és nem is az adagolt gél teszi. Amikor valaki teljesen irracionálisan osztozik a terheden... ott kezdődik az ember.

Alinda dühösen megrázta a fejét. A lábai remegtek, a hirtelen harag még mindig fűtötte a mellkasát a nagymama örökös megadása miatt, mégis megkönnyebbülve érezte, ahogy a nyomás enyhül a tengelyen.

A közelben posztoló Őrszem-3 optikája élesen megreccsent. Az egység belső logikája nem tudta értelmezni a páros pad hirtelen hatékonyságnövekedését, amit semmilyen központi parancs nem indokolt. A humanoid gép fémteste egy pillanatra megtorpant; a mikromotorok finom, szaggatott remegése a rendszer bizonytalanságáról, egyfajta gépi félelemről tanúskodott a kiszámíthatatlan emberi tényezővel szemben.

János nem nézett Alindára, csak hajtotta tovább a lendkereket. Ebben a sötét csarnokban az önzetlen segítségnyújtás volt az egyetlen bizonyítékuk arra, hogy még nem váltak pusztán biológiai alkatrészé.